

DIT IS EEN PERSBERICHT VAN THEATER ARTEMIS

PERSBERICHT

FLOOR HUYGEN

1956-2016

Een terugblik in vogelvlucht

In 2005 nam Floor Huygen de artistieke leiding van Theater Artemis over van de vorig jaar overleden Matthijs Rümke. Ze introduceerde er het “theater voor vele leeftijden”. Elementair en puur theater, met oog voor de manier waarop in onze hedendaagse maatschappij het niet-menselijke het van de mens begint over te nemen, als gevolg van de technologische vooruitgang en economische wetmatigheden. Op onze samenleving liet Floor ook vaak haar hoogst originele en dwarse verbeelding los. Vanuit de observatie dat kinderen en volwassenen vaak in gescheiden werelden leven, was Floor erop uit hen in het theater weer samen te brengen rond onderwerpen die ze elk vanuit hun eigen perspectief herkennen en betekenis geven. “Menselijkheid. Dat is wat er op het spel staat en waarover wij theater willen maken,” zei Floor. “Er is behoefte aan samenhang. In de voorstellingen van Artemis kunnen kinderen en volwassenen samen iets meemaken dat er echt toe doet en dat met elkaar uitwisselen.” Floors benadering droeg bij tot de emancipatie van het Nederlandse jeugdtheater. Ze trok schrijvers en acteurs aan die niet eerder voor jeugdtheater hadden gewerkt. Ook had ze een neus voor spelers en makers wier carrière in de jaren daarna een hoge vlucht zou nemen.

In de lijn van wat Pauline Mol en Matthijs Rümke eerder bij Artemis deden, zette Floor in op nieuw geschreven teksten en bewerkingen van repertoire. Daarbij kwamen de zogenaamde “grote verhalen” aan bod, verhalen die oorspronkelijk niet voor een jong publiek bedoeld waren. Zo bewerkte schrijver Jeroen Olyslaegers in 2009 Emily Brontë’s *Wuthering Heights* (Woeste hoogten, rusteloze zielen) en enceneerde Floor *Het Portret van Dorian Gray* van Oscar Wilde. Voor nieuw gecreëerde stukken vroeg ze vaak auteurs als Erik-Ward Geerlings en Kamiel Vanhole, en putte Floor ook tekst uit andere bronnen zoals interviews. In de creatie van zogenaamde “interviewvoorstellingen” was ze in het Nederlandstalige (jeugd)theater een pionier. Meest recent, in 2010, werkte ze samen met Bert Luppés en Lex Bohlmeijer aan *Reis van een Rus*, gebaseerd op het levensverhaal van Oleg Fateev. Naast tekst speelden ook andere elementen een belangrijke rol in Huygens werk bij Artemis, zoals muziek en het “fysieke”. Het onstuimige *Pakman* (2006) was hier toonbeeld van.

Bij Theatergroep Hollandia kwam Floor Huygen in 1989 binnen als regieassistente. Er ontstond een warme band tussen haar en het gezelschap. In 1997 kreeg Paul Koek het idee om een voorstelling te maken over de beheerder van een onttakelde meelfabriek in Leiden en die door haar te laten regisseren. De man bracht vroeger als chauffeur het meel naar de bakkers en heeft alleen lagere school. Floor kreeg het idee om de man te interviewen en die tekst letterlijk te laten spelen door Bert Luppès, met alle kromme en onafgemaakte zinnen. King-corn of zozeged en alles levert, in al zijn gewooneheid, prachtige poëzie op. Het werd een ontroerend document. Het leven viel samen met het theater en dat was het doel dat Floor in al haar werk nastreefde. Nieuwsgierig naar taal als vertaling-op-zich van de ervaring, voegde ze het 'interviewgenre' toe aan haar oeuvre. Ondermeer met twee kleuters, waaronder haar eigen dochter Lena, te laten spelen door volwassenen (Lena en Willem). Tijdens de varkenspest kiest ze weer voor het perspectief van een gewoon mens, maar gaat ze ook surrealistischer te werk. Ze gaf opdrachten aan twee schrijvers voor een monoloog, Varkens/Boeren: Nageslacht: een van een boerin die afscheid moet nemen van haar varken en één van een varken dat wordt geslacht.

Tijdens haar opleiding aan de toneelschool in Maastricht ontmoette Floor Huygen een groep beeldend kunstenaars die ook muzikant zijn. Op de toneel-school heerste nog een strenge, wat voorspelbare dramaturgie. De kunstenaars werkten associatief en onvoorspelbaar en zetten Floor op een ander spoor. Floor speelde in de stukken van de Vlamingen Dirk Pauwels en Arne Sierens en belandde vervolgens in Maastricht waar ze La Meuse opricht, haar eigen gezelschap. Autonoom, samen met beeldend kunstenaars en oud-jaar-genoten gaf zij surrealistische teksten, gedichten en liederen vorm. Dat was geen gemakkelijke periode, er was nauwelijks geld en de producties leunen stevig op Floors uithoudingsvermogen. Al zoekend naar werk trok Floor door het hele land, speelde in stukken en regisseerde in ad-hocproducties, bij kleine gezelschappen of bij werkplaatsen door heel het land zoals Frascati, United Sweat, Steigertheater en Fact. Op hetzelfde moment dat Guido Wevers aantrad als artistiek leider van Het Kruis van Bourgondië, keerde Floor terug naar het zuiden. Zijn plannen om theater te maken over 'geworteld zijn' – stukken over de regio – inspireerden Floor. Onder andere tot De Hartstreek (1997) en Reeuw (Huis van Bourgondië, 2000), beide van Kamiel Vanhole.

Verschillende regies van Floor werden geselecteerd voor Het Theaterfestival, zoals De Hartstreek (Het Kruis van Bourgondië, 1997) en Woeste hoogten, rusteloze zielen (Theater Artemis en Theater Antigone, 2009). Woeste hoogten, rusteloze zielen won in 2010 tevens de Gouden Krekel voor de meest indrukwekkende jeugdtheaterproductie van het jaar, en was in 2012 te zien in New York. Drie monniken, een tekst van Bernard Dewulf, met Paul Koek, Bert Luppès en Titus Muizelaar, was haar laatste regie.